

1

Весна, 2013 рік

Кетрін намагається опанувати себе, але нічого не виходить. Вона береться руками за холодну емаль і підводить голову, щоб поглянути в дзеркало. Обличчя у відображенні зовсім не схоже на те, що вона бачила перед тим, як лягти в ліжко. Кетрін воно знайоме, і вона сподівалася, що більше ніколи не побачить його. Вона вивчає себе в цьому новому яскравому освітленні. Вологим рушником витирає рота, тоді притискає його до очей, ніби так можна погасити в них страх.

— З тобою все гаразд?

Від голосу чоловіка Кетрін здригається. Вона не очікувала, що він прокинеться. Сподівалася побути на самоті.

— Уже краще, — обманює вона, вимикаючи світло. Тоді ще одна брехня: — Мабуть, щось було не так із їжею з ресторану.

Вона повертається до нього, тінь у передсвітанковому світлі.

— Ти йди, лягай. Зі мною все добре, — шепоче Кетрін.

Напівсонний, він усе ж таки простягає руку і кладе їй на плече.

— Ти впевнена?

— Так, — відповідає вона. Зараз вона впевнена тільки в тому, що їй треба залишитись самій. — Справді, Роберте. Я повернуся за хвилину.

Його пальці на мить затримуються на її руці, а тоді він слухняно йде. Кетрін чекає, доки він засне, і тільки тоді повертається до спальні.

Ось і вона, лежить обкладинкою догори, розгорнута на тому місці, де Кетрін зупинилася. Книжка, якій вона повірила. Перші кілька розділів приспали її пильність, створили невимушену атмосферу, лише натякаючи на щось бентежне попереду, щось, що змушувало її читати далі, проте жодної зачіпки стосовно того, що чекає попереду. Книжка вабила її, заманювала у свої сторінки, все далі й далі, доки Кетрін не усвідомила, що потрапила в пастку. Слова відскакували від мозку і врзалися в груди, одне за одним. Складалося враження, ніби люди по черзі стрибали під потяг, а вона — безпорадний водій, вона не спроможна запобігти фатальному зіткненню. Надто пізно тиснути на гальма. Шляху назад немає. Серед цих сторінок Кетрін мимоволі натрапила на саму себе.

Будь-які збіги з реальними людьми, живими або мертвими... Застереження акуратно виділене червоним. Повідомлення, яке вона оминула увагою, коли розгорнула книжку. Збіг тут, поза сумнівом, існує. Вона є ключовим персонажем, головною героїнею. Імена, може, і змінені, але деталі точні, аж до того, який одяг вона носила того дня. Шматок життя, який вона приховувала. Таємниця, якої не відкрила нікому, навіть чоловікові й сину — людям, які думають, що знають

її краще, ніж будь-хто. Жодна жива душа не могла вигадати те, що Кетрін щойно прочитала. Утім, ось воно, чорним по білому, хто завгодно може прочитати. Вона думала, що це в минулому, що всьому край. Та зараз воно сплигло на поверхню. У її спальні. У голові.

Кетрін намагається відволікти себе думками про минулий вечір. Радість від освоєння нового дому: вони з Робертом повечеряли, випили вина, задрімали, уместившись на дивані перед телевізором, а потім, піднявшись до спальні, поринули в сон. Тихе щастя, котре вона сприймала як належне, занадто тихе, щоб розрадити її. Заснути не виходить, тому вона встає з ліжка і спускається сходами.

У них усе ще є щось на кшталт нижнього поверху. Це вже не будинок, а двоповерхова квартира. З будинку вони переїхали три тижні тому. Дві спальні замість чотирьох — їм із Робертом це більше підходить. Одна для них, одна для гостей. Відкрите планування. Без зайвих дверей. Їм не потрібно замикатися, відколи Ніколас живе окремо. Кетрін вмикає світло на кухні, бере склянку з буфета і набирає воду. Можна обійтися без крана — новий холодильник має систему подачі холодної води. Насправді він більше схожий на шафу, ніж на холодильник. Від страху в Кетрін пітніють долоні, її кидає в жар. Добре, що нова вапнякова підлога така прохолодна. Вода трохи допомагає. Жадібно ковтаючи, Кетрін дивиться на вулицю крізь величезні вікна в задній частині цього нового, чужого житла. Зовні лише темрява. Нічого не видно. Штор вона ще не купила. Її видно, вона незахищена. Вона не бачить нікого, проте сама відкрита для чужих очей.

2

За два роки до того

Я шкодував, що так сталося, справді. Врешті-решт, йому було всього лише сім років. Моїм обов'язком було замінити батьків, хоч я і чудово знав, що ніхто з них не схвалив би такої заміни. На той час я опустився вже досить низько: Стівен Брігсток, найбільш ненависний вчитель у школі. Я переконаний, що так думали не тільки діти, але і їхні батьки, хоча й не всі: сподіваюся, декотрі з них пам'ятали мене ще з тих часів, коли я вчив їхніх старших дітей. У всякому разі, я не здивувався, коли Джастін запросив мене у свій кабінет. Я чекав цього. Він витримав навіть довше, ніж я сподівався, але такими вже є приватні школи. Такі собі маленькі князівства. Батьки вважають, що оскільки вони платять, то можуть усе контролювати, але насправді це, звісно, не так. Ось що я маю на увазі: погляньте на мене, у мене й співбесіди як такої не було, лише поставили кілька запитань. Ми з Джастіном разом навчались у Кембриджі, він знав, що мені потрібні гроші, а я знав, що їм потрібен учитель англійської. Бачте, у приватних школах